

"אני לא גינדי

ולא אלבין!"

בשאלת הקצאת השטח לחסידי בלו. בישיבת המועצה, שאישרה זאת, לא השתתפתי. נפגעת בתאונת-דרכים בימים האחרונים, פתחתי את הראש ועשו לי 51 תפרים.

חוץ מזה התייחסתי בסלחנות לבחורים האלה, החוקרים. הם התייחסו אליי חמור. הרגשתי כמו מורה ותלמידים. יצאתי מהם בלי רוגע, בלי התמרמרות. כל זה עד שבלילה, ב"10, (המשך בעמוד 39)

מזן סמכויותיו של ראש-עיר. זוהי המישרה היחידה בארץ שבה האדם נבחר אישית, על-ידי האזרחים. לא ראשי-הממשלה, לא שר ולא חבר-כנסת נבחרים כך. באים אליי אזרחים ואומרים לי: "אתה חייב לעזור לנו אתה אבא שלנו!"

החקירה הזאת ארכה וארכה. לקחה הזמן זמן. כל הזמן שאלו ורשו באותן השאלות. היו רגעים מרגיזים — למשל,

אומרת: העניין הורלף מראשי! זה הפתיע אותי. אני מתקומם נגד זה: אולי כל העסק היה מכון? האם ניסו להרדים אותי במישיטרה, כדי שלא אחרש? אני לא יודע. לא מבין בזה, לא מתמצא בשיטות שלהם.

בסוף החיפוש הם לקחו עשרות תיקים מהלישכה. דאגנו, במשך החיפוש, שלא יתאספו סקרינים, ותיגרם פאניקה. פיתאום הם אומרים לי: "בוא איתנו למטה. יש לנו כמה שאלות אליך!"

אמרת: "ברצון, רק אמצא את הנהג שלי, ואקח את הרכב שלי." אמרו לי: "לא! יש לנו הוראות לקחת אותך ברכב שלנו!" שאלתי: "איך אחזור לאשרדוד?" אמרו לי: "אל תדאג!"

אנחנו יוצאים מבניין העיריה. פיתאום אני רואה את כל העיתונות המקומית — צלמים, כתבים, מחכים לנו.

לא האמנתי שזה קורה לי. הם נסעו בעיקבותיי, צילמו, צילמו. צילמו אותי ברכב במישיטרה מכל הזוויות העולות על הרעף. ניסיתי להתנהג בטיבעיות. כשירד"תי מהמכונית, בירכתי אותם לשלם.

"אתה אבא"



הגענו למדור החקירות ביום. אכלתי שם צהריים. לא הערכת ביום אופן שועמדים לעצור אותי. אני זוכר שנשנית להם בהרחבה ובפירוט על כל שאלה ושאלה.

כן, היו לי כמה רגעים של הפתעה. בנושא אחר ממש הופתעתי — כששאלו אותי שוב ושוב למה נסעתי להרצות בניירורק לפני חסידי בלו. הרי אני איש שנשע הרבה לח"ל, לשליחויות. בעיניי זהו נושא ציוני חיוני. כאילו חזיתי את הנולד. אני, כאדם חילוני, מרצה בניירורק לפני חרדים, על הגשמת החלום הציוני

חשבו נפש עם דפנה ברק

בראשונה, זה אפילו על עולה לעיריה פרוטזה. זה על לשכונת של החרדים! מזה מנסים לעשות טובת-הנאה? הופתעתי גם משאלות רבות על איזה מיקרו-בנובמבר. כל הזמן שאלו אותי: "למה לא קיבלת אותנו?" לא זכרתי בכלל על מה מדובר. אחר-כך נזכרתי שהיועץ המישיפטי של העיריה הורה לי לפסול את המועמד למיכרז. אז על זה חוקרים אותי? על זה שמאלתי אחר המלצתו? אני חושב שבמישיטרה לא מכינים



ראש-עירייה אזולאי ואשתו רחל. הרי לא בעלתי קטינה!

בתי הצעירה — חיילת בת 19 — העירה אותי: "אבא, שלושה אנשים! מישיטרה! תבוא, צריכים אותך!" חשבתי שמהו קרה בעיר. יצאתי מחדרי ומצאתי שלושה אנשים, לבושים אזרחית. הם הראו לי צריחיפוש בבית.

לא נבהלתי. היה לי קצת מוזה. חיפשו במישרד שלי, בחדר-השינה שלי, לקחו יומנים. בסוף החיפוש הם אמרו לי: "יש לנו גם צריחיפוש בלישכה שלך!" ביקשתי רק שניסע לחוד. בכל זאת, לא נעים. מה יגידו המישיטרה מובילה ראש-עירי!

באמת התקדמנו לחוד לכיוון העיריה. להפתעתי התחילו עיתונאים לטלפן מייד כשהגענו לשם. זאת

לדחות את הפגישה. הסכרתי לו שאני אמור לנסוע לצרפת ולמארוקו. לכן ביקשתי ממנו להקדים את הפגישה. הוא לא לחץ. להיפך, הוא אמר: "בוא נדחה את הפגישה עד אחרי פתחזור." נסעתי עם רחל, אשתי, לפאריס ולמרוקו. חזרתי לפנייה. היא נשארה אצל משפחתה.

אגב, שלא יהיו אייבהנות — היא נסעה על חשבונני.

חזרתי ביום השישי, לפני שבועיים, וצילצילתי להוריע שאחזור לעבודה ביום הראשון, ב"6.30 בבוקר, התעוררתי בבהלה. בלילה שקדם לכך חזרתי מאוד מאוחר ממסיבת-ברית, שבה נכחתי כראש-עירייה.

● טענה נוספת הנחקרת על-ידי המישיטרה היא, ששני קבלני-ניי"ק קיון נישו למיכרז. ושזכה דווקא היקוף, כשהפרש המחירים בין ה" צעותיהם היה 40%. ועדת-המיכ"ר רזים המליצה על הקבלן הזול, כמובן! אולם אזולאי בחר ביקר. המספיד במיכרז, הזול, מספר כי נאמר לו על-ידי אזולאי: "אם תת' מוך בא"א (אריה אזולאי) — רשי' מתו באשדוד) — תזכה במיכרז!" הוא טוען, כי יש לו הוכחה מוקלטת על-כך.

על-פי אזולאי, הוא לא יכול היה להעסיק את הקבלן הזול בגלל חוות-דעת של נחמיה בן-תור. ה" יועץ המישיפטי של העיריה, ה" מוסלת אותו בשל חוסר התאמה.

● ההאשמה הכבדה ביותר היא, ששלה לא שאלו שרף בעל רשת הניי"ק יות-הבשר באשדוד ששי' ואמר לו: "אם לתרום לא"א — תזכה ב" רישות להקמת מישיטרה!" ה" הזה היה ממשאליש של שרף, והוא המתין לקבלתו זמן רב. שרף הודה במישיטרה כי תרם 500 שקלים לא"א. הרישיון ניתן לו. לעומת זאת, העד הראשי נגד אזולאי, וזאנה, חזר בו מעדותו. בטענה ש" מעצרו של ראש-העירייה גרם לו להתמוטטות עד כדי מחלה, והוא העיד כפי שהעיד כתוצאה מל" חצים.

אברהם שמירא, בנודה של הסתור-דות, נותר, אם כך, נציג בודד — אופוזיציונר אמיתי — שימשון פז, אחרים גורסים כי מעצרו של אזולאי הוא תוצאה של הצטברות גורמים.

מהן ההאשמות כנגדו?

● המישיטרה חוקרת טענה, שעל מיה נעם, לפני כשהיה לניירורק על חשבונם של חסידי בלו ובתמורה היקפה להם שטח להקמת ישיבה. על פי אזולאי, ההחלטה היקפה רונת לא הוקלטה הישיבה התקבל עוד בתקופת כהונתו של צבי צילקר מהליכוד כראש-עירייה, ו" צילקר לא האישו לכך ניתן בישיבה של מועצת העירייה שבה הוא לא נכח — באותה עת היה מעורב בתאונת-דרכים.

● האשמה נוספת, הקשורה לאותו משע, היא שאזולאי הגיש חשבון אש"ל על סך 600 דולר לעירייה, בעוד שמסעו מומן על-ידי החסידיים.

● האשמה אחרת — ויש הטור-ענים שהועלתה על-ידי שימשון פז — היא שאזולאי זייף את הפרוטור-קולים של ישיבות העיריה.

תגובתו היא שראש-העירייה, בתוקף סמכותו, אחראי ממילא על ניסוח הפרוטוקולים, ולכן השי-נויים בשיחזור הם סינגוניים, ולא תוכניים. השופט אריה אבן-ארי קבע שאשמה זאת לא הוכחה.

לא להרגיז!

אריה אזולאי, אדם אלמוני למדי עד לאחרונה, ייכנס כבר לפני ההיסטוריה של המדינה. ראש עיריית אשדוד הוא ראש-העיר הראשון שנעצר בישראל לצורך חקירה. נכון, אשדוד זה לא תל-אביב, ואזולאי זה לא ציף. בכל זאת, הוא איכב בעמודים הראשיים של העיתונות, כשהוא מובל במכונית המישיטרה לחקירה.

אזולאי חולל לפני כן היסטוריה בזעיר-אנפין. משקטע שילטון בן 14 שנה של הליכוד בעיר, בניצוחו של צבי צילקר המופלארי, הוא נבר על צילקר על חודם של כמה מאות קולות, ונכנס לפני שנתיים וחצי ללישכת ראש-העירייה. אזולאי, פוליטיקאי חדש יחסית, לא הביא אנשים משלו לעירייה, אלא השאיר את צוות עובדיו המסור של צילקר, יריבו, צעד שאולי היום הוא מתחרט עליו.

אזולאי הוא יליד פאס שבמרוקו. הוא בן 53. על פי השקפתו הוא היה עסקן משחר נעוריו. הוא היה פעיל בתנועת-הנוער החלוצית הבונים, והעפיל בה בשלבי הסולם העסקני. אחרי שהתחתן עם רחל, בת עירו, החליטו לא רק לדבר ציוניות, אלא גם לעשות.

הם עלו ארצה והתיישבו בקיבוץ דורות. אחרי כמה שנות עבודה חקלאית, נשלח לשליחות חינוכית בארגנטינה. האווירה הדרום-אמריקאית השפיעה עליו והחזירה אותו ארצה לקיבוץ ברור-חיל. שרוב תושביו הם ממוצא דרום-אמריקאי. שוב עסק בחקלאות. עד ששכלל ללמוד באוניברסיטה מטעם הקיבוץ — סיפרות עברית והיסטוריה של עס-ישראל.

אחרי שנים אחדות החליטו לעזוב את הקיבוץ. מסיבות אישיות, וכך התגלגלו ב"1967 לאשדוד. מאז הם בעיר, אך גם תקופה זו כוללת פירקיוזמן בחו"ל — פאריס וארגנטינה — בשליחות.

אזולאי הוקפץ לדרגת מועמד המערך נגד המועמד החזק של הליכוד. צילקר, עמדתו מזכיר סניף-המערך באשדוד במנהל בית-הספר תיכון, אחרי שכשלו רבים וטובים, ביניהם שאול בן-שימחון, מה ששיחק לטובתו והיקנה לו את הבכורה הוא פיצולו של הליכוד בעיר לשלוש רשימות נפרדות. צילקר התמודד בראש רשימה עצמאית.

עובדת היותו ראש-עיר במשך זמן כה קצר, שלא לדבר על הזמן הקצר של היותו תושב העיר, אינה ניכרת במינהגיו. אזולאי מצניג את עירו בסיור מודרך בגאווה גלויה. הדגש שלו הוא על תדמית עירו. היא אינה אשדוד (במילעיל), אלא אשדוד (במילרע!) הוא מסביר, תוך כדי הצגת הווילות התלת מיפלסיות על חוף-הים, אתרי-תיירות והתשתית החינוכית המפותחת. גם אם מתנגדיו מלעזים, כי הוא בעצם לא בנה דבר בעיר, ועוד לא הספיק להטביע עליה את חותמו, אין ספק שההתלהבות שלו, האמביציה והמרוץ אינם מעושים.

האיש, שלא נולד ולא גדל באשדוד, נושם כיום אשדוד. מתנגדיו מספרים, כי הוא איש קשה בעבודה. כשהיה מנהל בית-התיכונ לבד, גם הם מספרים, ניהל את מדיניות הדלת הסגורה והחליט לבד, עיריית. במישיטרה אישית עימו, לעומת זאת, הוא אדם חביב, נעים-הליכות, נבוך מהסיטואציה שאליה נקלע, נראה כי הוא מנסה לחפות על-כך בהתבדחויות אינספור. הרושם הוא שגם אם עבר על החוק והוא אשם באי-סדרים כלשהם, זה נעשה מחוסר ניסיון, או מחוסר שיתוף הפעולה שלו עם הסובבים, שגרם לחוסר-ידיע. הוא נוהר מלנהל שיחות בטלפון או במשרדו. כי מצותתים! אחרי השיחה הפתוחה הוא מבקש ממני להיזהר, שלא לסבכו עם חוק הסוביידיציה. לא להרגיז את המישיטרה, לא לגרות מישהו. מסובך.